

Дана идва всѣки день. И всѣки день ставаме по-интимни. Азъ едва се противя, а тя, сигурно чувствува това.

И какъвъ ще бѣде края?

Нѣколко пѣти вече тя довѣрчиво се изплака на рамото ми. Преследвалъ я нейния „хубостникъ“, както го нарича тя. Нѣкакъвъ банковъ чиновникъ, билъ нѣкога кондукторъ въ ориентъ-експреса, истериченъ, разстроенъ човѣкъ. И този неврастеникъ и алкохоликъ я тласна сега къмъ мене съ ужаса, който ѝ навѣва при всѣка среща неотвратимо като едно лостче на сѣдбата.

— Ваню, казватъ тя, въ ателието ти се чувствувамъ като въ сигурно пристанище. Вчера пакъ ме срещна моя хубостникъ. Не можахъ да го избѣгна. Трѣбваше да повървя съ него и да слушамъ брѣтвежитъ му. Заплашва ме. Ако и да-лѣтишъ изъ Парнаса, и да не ме обичашъ, и да не живѣемъ звездно — казва — но нѣма разводъ и ти си още моя жена. Върни се. Азъ му отвърщамъ: немислимо е вече. За мене всичко между насъ е свършено безвъзвратно. А той, той ме заплашва съ револверъ... Убийството — казва — е най-благородното срдѣство за опазване честта... Злото е по-старо отъ свѣта. И зеленитъ му очи съ черни точки и кървави жилки гледатъ като че ли ще изхвъркнатъ. Като на убиецъ.

И тя се разплаква.

— Охъ, Ваню, страхъ ме е. Азъ треперѣхъ докато дойдохъ до тука. Но щомъ влѣзнахъ, изведнажъ, се успокоихъ. А бѣхъ като парализирана — душата ми онѣмѣ. Смъртта не ме плаши, азъ я приемамъ следъ всичко, но... все пакъ, искамъ още да живѣя. Вижъ онази бедна брѣзичка обезлистена безъ време въ двора. Не искамъ да бѣда като нея... Понѣкога, като се прибирамъ вечеръ сама въ кѣщи, идва ми да закрещя, да изпискамъ.

Тя ме хваща за рѣка, гледа ме ласкаво въ лицето, въздъхва, или така ми се струва въ здрача. И несъзнателно ме гали по нея... Какво е това?

Азъ не си дръпвамъ рѣката и казвамъ:

— Е-е, нищо! И освѣтление подходящо за работа, вече нѣма. Нека поседимъ и си поприказваме...

После ние сѣдаме на кушетката. Седимъ дълго единъ до другъ, вираме се въ гжстѣшитъ сѣнки въ синия квадратъ отсѣченъ отъ прозореца и бѣбримъ съ часове за какво ли не? За поезия, за художество. Случва се понѣкога. тя почва нѣкакъвъ стихъ, прошепва нѣколко думи и се забравя. Азъ се вирамъ въ нейното блѣдо, сякашъ отвѣтре освѣтено, лице, и въ нѣкакво печално примирение съ грѣха предъ Магда, чувствамъ — Дана ми става безкрайно скѣпа.